

A white dove is shown in flight, emerging from a stone tomb. The tomb is made of rough, textured stone and is partially covered by a yellow cloth that is draped over the entrance. The scene is illuminated with a warm, golden light, creating a sense of hope and resurrection.

“AMEFUFUKA SIKU YA TATU”

BARUA YA KIROHO YA KIBIBLIA
JUU YA UJUZI WA JANGA

UTAFITI WA MAASKOFU KWA AJILI YA MAFUNDISHO
YA IMANI, TANGAZO LA KATEKESI

KIPINDI CHA USIKIVU

«Furaha na Matumaini, huzuni na uchungu wa watu leo, wa maskini hasa wa wale wote wanaoteseka, ni pia huzuni na uchungu, wa wafuasi wa Kristo, na hakuna kitu cha kweli ambacho

kibinadamu hakipati mwiko moyoni mwao “(Gaudium et spes, 1). Kwa hivyo Baraza lilitufundisha. Na ni kwa roho hii, kwa uwazi wa moyo, kwamba tunataka wenyewe kuulizwa juu ya matokeo ambayo yanaathiri nchi yetu - na zaidi - baada ya janga la Coronavirus.

Kwa kuhutubia waumini na wasio waumini, kama wachungaji tunakusudia kupendekeza “usomaji wa kiroho na wa kibinadamu” wa uzoefu huu, ambao unatuhusu sisi sote kama wanadamu.

Kwa sisi Wakristo, haswa, tuwe macho juu ya kila tukio la maisha ambalo hupitia lensi ya siri ya pasaka, ambayo inaisha katika tangazo kwamba Kristo “amefufuka siku ya tatu” (1Kor 15,4). Maneno haya machache yanaelezea msingi wa imani ya jamii inayoamini, imani katika neema ambayo tumepewa na ambayo inaendelea kupanuka katika nafasi na wakati. Huko kwetu wakati wa wanadamu na umilele wa Mungu ulikutana, kuwa kitovu cha historia, kigezo cha msingi, ufunguo wa kufasiri ukweli wote.

Ni wakati wa kusikiliza pamoja sauti ya Roho, ambayo Yesu ametupa msalabani (taz. Jn 19,30) na katika chumba cha juu (taz. Jn 20: 22). Kazi ya Roho ni kufanya ukweli wa kile kinachotokea ukue (taz. Yohana 16:13). Kwa hivyo tutajaribu kukaribia ukweli wetu, tukiruhusu kuongozwa na sauti yake, tukithamini kwanza kurasa zote za Biblia, ambazo zinasimulia masaa ya mwisho ya uzoefu wa Yesu wa kidunia: katika kurasa hizo nafasi wazi zimehifadhiwa, ambapo waumini wanaweza kukutana na Bwana tena, wakati wasio waumini wanaweza kusikia maswali yao yakipokelewa na kulindwa.

IGIZO LA IJUMAA

«Mungu wangu, Mungu wangu, kwa nini umeniacha?» (Mt 27,46). Katika masimulizi ya Kiinjili kilio kilitoka moyoni mwa Yesu Msulibiwa, kikabaki kwa muda bila jibu. Tunaweza

kufikiria kuwa hata watu wa ukoo wa Yesu au marafiki zake, wale ambao walikuwa wamebaki karibu naye au wale ambao walikuwa wameenda, walifanya maneno hayo kuwa yao wenyewe: “Mungu wetu, kwa nini umetutelekeza?”

Katika miezi hii ya janga tumejiuliza sote maana ya uzoefu kama huo usiotabirika na mbaya. “Ilikuwa giza juu ya dunia yote” (Mt 27: 45): ni kana kwamba hizo masaa tatu, kuanzia saa sita hadi saa tisa alasiri ya Ijumaa, sasa zimepanuka, kufunika ulimwengu wetu na giza la mateso na kifo.

Janga hilo limefunua maumivu ya ulimwengu: hakika limezalisha na litatoa wakati ujao, na athari kubwa za kiuchumi na za kijamii zinazoendelea. Hizi ni mateso makubwa: kama vile kifo cha wapendwa, haswa wazee, bila ukaribu wa upendo wa kifamilia, hali ya kutokuwa na msaada wa madaktari na wauguzi, upotezaji wa taasisi, mashaka na misiba ya imani, kupunguzwa au upotezaji wa kazi, kizuizi cha mahusiano ya kijamii.

Gonjwa hilo pia liliwaamsha ghafla wale ambao walidhani wanaweza kulala salama kwenye kitanda cha ukosefu wa haki na dhuluma, njaa na umaskini, vita na magonjwa: majanga yaliosababishwa kwa sehemu kubwa na mfumo wa kifedha wa kiuchumi unaotegemea faida, ambao haiwezi kuunganisha udugu katika uhusiano wa kijamii na utunzaji wa uumbaji. Coronavirus imetoa mshtuko juu ya uzani na moyo mwepesi na imetangaza janga lingine, siyo mbaya sana, linalokumbukwa mara kwa mara na Papa Francis: ile ya kutojali. Picha ya ulimwengu, iliyopakwa rangi nyekundu kulingana na kuenea kwa virusi, humfanya mtu afikirie juu ya picha ya kibinadamu ya dunia “nyekundu”, kwa sababu imejaa damu ya yule ndugu ambaye “analia” kwa Mungu (taz. Mwa 4:10).

Haya yote ni muhtasari wa kilio cha maumivu kilichozinduliwa na Msalabani angani, karibu na tuhuma dhidi ya Mungu, swali la kushangaza la maana linakabiliwa na kifo: kwa nini mateso mengi ulimwenguni? Ni mahojiano ambayo yanakaa mioyoni mwa wote, waumini na wasio waumini, na ambayo yanaomba kukusanywa.

Kwenye Kalvari, hata hivyo, kuna kitu kingine. Karibu na msalaba kuna wanawake wengine, mwanafunzi anayempenda, mkuu wa mkoa, Nikodemo, Yosefu wa Arimathea: watu wachache, kwa kweli, lakini wawakilishi wa mabaki ya wanadamu wenye uwezo wa “kusimama” chini ya msalaba (taz. In 19, 25) kushirikiana na Yesu, kuongozana naye hadi kufa, kumhakikishia mazishi yenye heshima. Asubuhi hiyo ya Ijumaa hujifunua siku moja siyo tu ya vurugu na kifo, lakini pia ya uMungu na kushiriki.

Ikiwa tutaangalia wakati wetu katika mwanga wa eneo hili, hatuwezi kushindwa kutambua kwamba kwanza madaktari, wauguzi, wafanyakazi wa afya walikuwa “wamesimama” chini ya msalaba wa watu walioambukizwa.

Utume wa Jumuiya, washiriki wa kichungaji na wanaojitolea, katekisimu na waendeshaji wa Caritas wamepunguza nyenzo, umaskini wa kisaikolojia na kiroho. Waandishi wa habari walileta picha na maneno ya matumaini kwenye nyumba, hospitali, vituo vya wazee na vituo vya mahabusu. Utekelezaji wa sheria na kujitolea wengi walifanya huduma yao kwa jamii kwa ujasiri na kujitolea. Kwa sheria za kizuizi zilizoamriwa na taasisi za kitaifa na za mitaa, raia waliitikia kwa kiasi kikubwa na hisia kubwa za uwajibikaji.

Hata kama wakati mwingine shida hazikuwa zikikosekana, familia zimefunua nafasi za uhusiano mpya, “Makanisa ya kweli”, ambayo sala, maadhimisho ya wakati wa Pasaka, tafakari na kazi za hisani zimefanikiwa. Hata hivyo, wamegundua tena kwamba “ukuhani wa Ubatizo” na hiyo “ibada ya kiroho”, ambayo haipatii nafasi sahihi katika maisha ya Parokia zetu.

Kukiri kwa Mkristo kulikutana kwa muda mfupi wa sala, kukuza uhusiano wa kitamaduni; na baadhi ya Waislamu na jamii zingine wameelezea ukaribu na mshikamano.

Juu ya ukaguzi wa karibu, Ijumaa Kuu ya historia ya mwanadamu inaleta maumivu ndani ya maumivu, lakini pia ishara mpya za imani na hisani, zikiambatana na udhaifu na uaminifu kwa uhusiano wa kibinafsi. Haijawahi kuwa na marejeleo ya Papa Francis katika Evangelii Gaudium sauti kama mpango halisi wa kichungaji: “Ukweli ni bora kuliko wazo” (n. 231); “Ninapenda kanisa lililo na birika, lililojeruhiwa na lenye uchafu kwa kuwa limetoka barabarani, badala ya kanisa lililotumwa kwa kufungwa na urahisi wa kushikamana na usalama wa mtu mwenyewe” (n. 49); “Lazima tupewe safari yetu wimbo mzuri wa ukaribu, kwa macho yenye heshima na huruma, lakini kwa wakati huo huo afya, bure na ya kutia moyo kukomaa katika maisha ya Kikristo” (n. 169).

UKIMYA WA JUMAMOSI

«Akazikwa» (1Cor 15,4). Baada ya kifo Yesu alijiruhusu aondolewe na msalaba, lala chini, jifunike kwenye shuka, jiweke ndani ya kaburi, ufunike kwa jiwe kubwa. Kile

ambacho mwili wa Yesu unapitia ni udhihirisho wa thamani, ambao unadhihirisha ubunifu wetu: tunakuja ulimwenguni kwa sababu tunataka kukaribishwa na wengine, tunapewa chakula, kulishwa na kuvikwa na wengine na mwishowe, hatutakuwa mabwana wa miili yetu, mikononi mwa wengine na kwa dunia. Ikiwa tunataka au la, sisi ni “wafanyakazi”, ni wadogo.

Virusi vilishughulikia pigo kuu kwa ladha ya nguvu, sayansi ya kutosha, kwa tabia ya Promethean ya mwanadamu wa kisasa. Imeunda kutokuwa na utulivu mkubwa, karibu hali ya majanga ya sayari, haswa katika maeneo tajiri na yenye tija ya dunia: upotezaji wa heshima kwa maana ya usalama ambayo kwa urahisi ikawa shida. Ghafla, hata sehemu hii ya ubinadamu ilibidi ishughulikie kikomo, na kukabidhiwa kwake mikononi mwa kitu kingine, na jiwe kubwa mlangoni pa kaburi.

Na tuligundua, kama vile Papa Francis alivyokumbuka, kwamba “tuko kwenye mashua moja” (Machi 27, 2020): hakuna meli salama na rafu zilizovunjika, lakini kivuko kikuu kimoja ambacho wachache waliamini wanaweza kuhifadhi sehemu zenye bahati . Sasa - mtu anaweza kusema - “tuko kwenye kaburi moja”: tunashiriki hofu na kifo, wasiwasi na umaskini. Wote, bila ubaguzi, tuko haraka kuibuka kaburini. Tungependa kuongezeka mara moja baada ya Golgotha. Lakini katika haraka hii kuna jaribu: ile ya kuzingatia ugonjwa huo kuwa mbaya, badala ya mtihani wa kukua; chrónos ya kusonga haraka iwezekanavyo, badala ya kairó kuchukuliwa na kufundishwa.

Siku moja baada ya kifo cha Yesu ni alama ya ukimya. Siyo ukimya mtupu, lakini umejaa subira na kushiriki.

Yesu “alijifunza utii kutoka kwa vitu alivyoteseka” (Ebr 5,8). Mateso, ambayo kama hayatakiwi kutafuta na kununuliwa, yanaweza kuwa shule. Katika hafla kubwa za tukio ambalo hatujachagua, tunapewa fursa ya kuingia na unyenyekevu ili kutakasa macho yetu na imani yetu wenyewe.

Katika miezi ya hivi karibuni, kwa bahati mbaya, tafsiri za kitheolojia na mantiki zimezinduliwa tena juu ya asili ya janga, kuwasilishwa kama adhabu au janga la Mungu kwa dhambi za wanadamu. Ni tafsiri ambazo zina ladha ya uchungu ya maneno ya marafiki wa Ayubu ambao, wakidhani kutoa “mantiki” maelezo, huishia kuhisi maumivu ya mateso na kwa hivyo usifikirie kulingana na Mungu wa Bibilia.

Katika ukimya wa Sabato mtazamo mwingine ulio vurugika uliibuka: jaribu la muujiza. Ishara zingine, ambazo hazina uhusiano wowote na usafi wa unyenyekevu wa liturujia, badala yake zinafunua bidii ya kubaki kaburini, kugawana maswali na wasiwasi wa kila mtu uso wa kifo, kukubali kugeuka kwa Mungu kwa ukomavu na tani zilizo chini. ambaye ni mwenye nguvu katika upendo.

Uzoefu wa wakati huu umependekeza kwa nguvu kipengele kingine muhimu cha Jumamosi Takatifu: kufunga kwa Ekaristi. Ushirikiano wa dhati wa mapadri wengi na waaminifu kwa liturujia ya Misa na ushirika uliibuka.

Kiunga cha karibu kati ya mwili wa Ekaristi na mwili wa kiinjili -

kutoka ambayo usemi maarufu “Ekaristi hufanya Kanisa” - imejionyesha kuwa ya kweli, hata ingawa iliishi kwa njia ya ukosefu. Lakini tukio hilo halikuwa la kawaida: kwa upande mmoja, mwili wa Ekaristi uliwasilishwa tena juu ya madhabahu na makuhani; kwa upande mwingine, kanisa la kiinjili katika mfumo wake wa kusanyiko lilikuwa limezuiliwa kubaki mbali na madhabahu na Jumuiya. Hii ilikuwa mgawanyiko usio wa kawaida, ingawa matangazo ya televisheni yanaweza kutengeneza sehemu yake, yakiongezwa na sherehe za nyumbani. Walakini, hata kufunga kwa muda mrefu kwa Ekaristi ni uzoefu wa kuonyesha katika kaburi wakingojea ufufuo. Kwa kushiriki hali ambayo jamii nyingi za Kikristo ulimwenguni kote zimelazimishwa, kwa sababu ya mateso au upungufu wa makuhani, mtu anaweza kujifunza kuthamini zaidi sherehe ya Ekaristi na jukumu la hisani ambalo anatupa: ushirika Ekaristi ya kusudi ni kweli, kwa ushirika wa ecrelemsial na kwa huduma inayotolewa kwa ndugu (cf. 1Kor 11,17-29) .13

Kukaa kwa amani na ujasiri kaburini sio rahisi hata kidogo: lakini ni hatua muhimu kuelekea usikilize usikilizaji wa ndugu, kuelekea ushiriki mkubwa wa udhaifu, kuelekea ukimya wa kimya kwa sala, kuelekea ukarimu wa kweli kwa Bwana.

MATUMAINI YA JUMAPILI

«Amefufuka... na
ameonekana» (1Cor 15,5).
Tangazo la “siku ya tatu”,
lilizinduliwa na Mtakatifu
Paul katika lugha ya barua kwa
Wakorintho, inajitokeza katika

aina ya nyimbo na simulizi katika Agano Jipya: kinachojulikana kama “apparitions” ni uzoefu wa kipekee, uwezo wa upya maisha kwa kina. Kwa kweli, kupitia kifo Yesu alibadilisha mwelekeo wa historia. Hii sio haki yake ya kipekee: ameinuka kama “malimbuko ya wale waliokufa” (1 Kor 15:20), kama “mzaliwa wa kwanza wa wafu” (Ap 1,5), kama wa kwanza wa yote, kwa sababu anafungua kaburi la kila mmoja wetu.

Yesu anainuka tu siku ya tatu, wakati kifo kilionekana kama kimemmeza milele, wakati jiwe lilionekana kama kweli lilimzika. Siku ya tatu tu, kwa sababu ufufuo ni kweli na inaaminika wakati unakumbatia kifo na mazishi: mwili wa Yesu aliyefufuka “umebadilishwa kabisa”, kwa sababu hapo awali alikuwa amekubali “kuharibiwa” kabisa. Utukufu wake unang’aa, kwa sababu umepitia mshikamano kamili na wanadamu: amekusanya wanadamu wote, hata katika hali zake za kutisha zaidi.

Utukufu wake unang’aa, kwa sababu umepitia mshikamano kamili na wanadamu: amekusanya wanadamu wote, hata katika hali zake za kutisha zaidi.

Janga limejaribu kutangazwa kwa tumaini la Kikristo, “tumaini lililobarikiwa” ambalo liturujia inazungumza. Labda pia alifunua mipaka ya kuhubiri sana juu ya uzima wa milele, wasiwasi haraka, ikiwa siyo kimya tu, kuahirisha maisha baada ya uzima bila kuacha wakati unaofaa huko Golgotha na kaburini. Licha ya kujaribu kufanya tena tangazo la tumaini la Kikristo (cf. Benedict XVI, Spe Salvi), tumebaki tukizingatia wazo kulingana na ambayo kutokufa na ufufuo ni mada za “chapisho”. kifo. Katika utamaduni wa Magharibi, mada kama vile mwisho na zaidi yameondolewa. Kifo cha aibu na kukasirisha, kimefanya majaribio mawili ya kuibadilisha: kwa ukimya au, kwa upande mwingine, kwa kuvutia. Uzima wa milele, pamoja na athari zake zote - hukumu, mbingu, purigatori, kuzimu, ufufuo - ni muhimu au kutolewa kwa rafu ya mfano: majaribio mawili ya kuwatenga kutoka kwenye upeo wa dunia, kutoka kwa vitu vya mwanadamu ambavyo vinafaa.

Kwa sisi Wakristo ni swali la lugha, lakini juu ya swali la uzoefu na ushuhuda juu ya yote. Lugha lazima hakika isasishwe, siyo tu kwenye kiwango cha teolojia, bali pia juu ya mazoea ya kichungaji na kuhubiri; lakini juu ya yote ni muhimu kujua jinsi ya kufahamu ishara za uzima wa milele ndani ya maisha ya kila siku ya kidunia. Injili ya Yohana mara nyingi inatangaza uzima wa milele na ufufuo katika siku za sasa, kwa mfano na maneno ya Yesu ya kumwambia Martha: “Mimi ni ufufuo na uzima” (taz. Yohana 11:25). Wale ambao hutembea kuelekea lengo linalofaa pia wanakubali kazi za njia bila kupoteza moyo;

wale wanaotembea katika tumaini la uzima wa milele hupata athari za umilele hata katika ishara ya kutoa glasi ndogo ya maji kwa mtu mdogo (taz. Mt 10:42). Injili mikononi, fomu ya mwisho ya mitihani itakuwa rahisi sana: “Je! Ulinisaidia wakati nilikuwa na njaa na kiu, nilikuwa uchi na maskini, nilikuwa mgeni, mgonjwa na kufungwa?” (taz. Mt 25: 31-46). Mwishowe, “jioni ya maisha tutahukumiwa kwa upendo” (Mtakatifu Yohane wa Msalaba).

Tangazo la tumaini la Kikristo (Rom 5: 5) ni mbali na kuwa mbadala kwa tumaini la kibinadamu: wakati mwingine wamewasilisha kama mkusanyiko wa kweli, usiofanana na uwepo wa kidunia na matarajio yake, umeunga mkono malipo ya kutengwa, udanganyifu au fumbo. Ekolojia ya Kikristo kwa kweli ni anthropolojia ambayo inadai utimilifu, upendo ambao huanza kuchukua sura kwa sasa na umelekezwa katika utimizo wake. Bila upeo huu, kila kijidudu cha upendo, kila mradi, kila hamu na ndoto, ingejifunga yenyewe: maisha yetu duniani yangekuwa kashfa, ikiwa virusi au mtetemeko wa ardhi ulikuwa wa kutosha, kuvuruga kwa gari au wakati wa kukata tamaa kwa kila kitu kumalizika, milele.

Matumaini ya Kikristo yanatokana na uzoefu ambao jamii inayoamini hufanya ya Aliyefufuka. Kwa kweli, siku nane baada ya ufufuo wa Yesu, wanafunzi hujikuta katika chumba cha juu, katika nyumba, nyuma ya milango iliyofungwa (taz. Jn 20:19). Wana maoni ya kufadhaika ya hatari wanaopotea katika mazingira hayo, ambayo sasa wanahisi wanafarijiwa lakini baada ya muda wanajua jinsi ya kuwa na maji mengi. Aliyefufuka anawafikia katika mazingira yaliyofungwa ambayo walikimbilia: mkutano hufanyika kwanza siku ya kwanza baada ya shabati, ambayo ni, siku ya kwanza ya kufanya kazi baada ya kupumzika na kusherehekea. Ufufuo huja ili kuamsha michakato ya maisha ya kiinjili wakati wa wanafunzi wa kila siku.

Haijasemwa alikaa muda gani na wanafunzi: inaweza kudhaniwa kuwa alifanya hivyo kwa muda mrefu kama ni lazima kuwafurahisha, kuwapa kategoria ya siri za imani na kuwahamasisha kwa mtindo mpya wa maisha. Ikiwa kwa upande mmoja kiwewe cha kifo cha vurugu cha Yesu kiliwachanganya wanafunzi na kuwafanya wafungiwe ndani,

kwa upande mwingine alikuwa na maswali ya kutatanisha kama ya Tomasi - « mimi nisipoziona mikononi mwake kovu za misumari, na kutia kidole changu katika mahali pa misumari, na kutia mkono wangu katika ubavu wake, mimi sisadiki hata kidogo »(Yoh 20:25) - kwamba sasa pata jibu katika Ufufuo.

Tukio la ufufuo wa Yesu linaweka hamu yetu ya maisha katika upeo wa uwezekano wa kweli. Ufufuo wake unajumuisha mabadiliko dhahiri ya mwili, kuingia kwa mwili katika mwelekeo wa Kiungu. Mwili wake wa kidunia uliwekezwa na Roho na kutukuzwa, ukitazamia ufufuo wa mwisho wa kila mmoja wetu: «Ufufuo wake sio jambo la zamani; ina nguvu ya maisha ambayo imeingia ulimwenguni. Ambapo inaonekana kwamba kila kitu kimekufa, shina za ufufuo zinarudi kuonekana kila mahali. Ni nguvu isiyozuiliwa. Ni kweli kwamba mara nyingi inaonekana kwamba Mungu hayupo: tunaona ukosefu wa haki, uovu, kutowajali na ukatili ambao haupunguzi. Lakini ni hakika pia kwamba katikati ya giza kitu kipya kila wakati huanza kutoka, ambayo baadaye huzaa matunda. Maisha, magumu na yasiyoshinda, hurudi kuonekana kwenye uwanja wazi. Kutakuwa na mambo mengi mabaya, hata hivyo mazuri huelekea kurudi maua na kuenea. Kila siku ulimwenguni uzuri huzaliwa upya, ambao hurudi kubadilishwa kupitia mchezo wa historia. Maadili hupatikana kila wakati katika aina mpya, na kwa kweli mwanadamu amezaliwa mara nyingi na hali ambazo zilionekana kuwa haibadiliki. Hii ndiyo nguvu ya ufufuo na kila mwinjilishaji ni chombo cha nguvu hii “(Evangelii Gaudium, n. 276).

KWA HATUA INAYOJENGA

Usumaji wa Pasaka juu ya uzoefu wa janga hauwezi kutarajia kurudi rahisi kwa hali ya zamani, kwa matumaini ya kuchukua jembe kutoka ambapo mtu alilazimishwa kuiacha. Uzoefu wa Ijumaa na Jumamosi - kudumu kwa msalabani na kaburini - haiwezi tena kufikiwa na Wakristo kama kibinaba kufungwa haraka iwezekanavyo: badala yake, lazima iwe muhtasari, ambayo ni, ushauri, mwaliko. kukomaa uwepo tofauti. Maneno ya Papa Francis bado yanasema: “Huduma ya kimisheni inatutaka kuachana na kigezo cha kichungaji cha” imekuwa ikifanywa kila wakati hivi “. Ninawaalika kila mtu kuwa na ujasiri na ubunifu katika kazi hii ya kufikiria tena malengo, muundo, mtindo na njia za uinjilishaji za jamii zao “(Evangelii Gaudium, n. 33).

Msalaba na kaburi linaweza kuwa viti ambavyo vinamfundisha kila mtu kubadilika, kubadilisha, kukopesha sikio na moyo kwa misiba inayosababishwa na ukosefu wa haki na vurugu, kupata ujasiri wa kuweka ishara za Mungu katika mahusiano ya wanadamu: amani, usawa, upole , huruma. Hivi ni vijidudu vya ufufuo, mwangaza wa Jumapili, ambayo hufanya tangazo la uzima wa milele na kuaminika.

Ikiwa tumejifunza kuwa kila kitu ni zawadi, ikiwa hii inatoka mtindo mpya wa kibinafsi na wa jamii, ambao unakataa malalamiko na majivuno na kupitisha kushiriki, shukrani na sifa, basi janga hili litakuwa limetufundisha jambo la muhimu. Tutakuwa tumeishi, tukisoma na kuifafanua kwa kusikiliza Roho na kushiriki katika fumbo la Pasaka ya Yesu, Kusulibiwa na Kufufiwa.

Halafu tutaanza tena kama jamii ya kanisa juu ya hatua za mwanadamu wa wakati wetu, zilizojaa huruma na uelewa, na tumaini ambalo halikatishi tamaa.

